

»Zofka! Nehaj no! Zofka!«

Stopila je Malči k oknu in ga je hotela ujeti v roke: toda lišček je bil spreten in uren — sukal se je naglo na okoli in ni hotel v gajbico nazaj.

Skočil je sredi police, videl je ven. Tam je bilo nebo, črne hiše so bile, videl se je tudi vršiček golača drevesa. In lišček je pozabil, da ga je bilo sunilo — saj je bilo tam zunaj nebó, in črne hiše so bile, in vse je bilo tako blizu . . .

Poskakoval je neprestano, tekal ob oknu, poskakoval in padal.

A ko se je oziral navzgor, mu je temnilo vedno bolj pred očmi, ginilo je nebó, ginilo je drevje, noč poslopij se je širila in širila, zažrnila je vse . . .

Komaj za palec visoko je še poskočil — a glej, že ni bilo ničesar več, niti okna ne . . .

»Moja Zofka! Moja Zofka!«

Mrtvega je držala Malči liščka v rokah in z njim zakrivala solzni obraz . . .

J. E. Bogomil:

Zilska dolina.

»**K**akšna se vam kaj zdi ta gospodična s klobukom na glavi?«

»Gosposka je!« meni Tomažinov.

»Pa ni. Kmetiška je!« ugovarja Boštetova.

»Aaaa! Pa ima klobuk!«

»Vseeno!«

»O že vem! Korošica je!« ugame Boljkov. »Saj so naša mama pravili: Na Sv. Višarjih so videli Korošice, ki so imele klobuke na glavi.«

Zilanka.

»Prav imaš, Beljakov! Korošica je ta ženska. Iz prelepe Zilske doline je doma. Taka je narodna noša v tisti dolini.«

Zilska dolina! Ni več naša — Bogu potoženo! Ugrabil jo je tujec, Nemec. A vendar, vendar še — je naša. Še biva, še mora bivati ondi naš rod, četudi mora bivati v sužnosti. Kdaj bo rešen?

Skozi Zilsko dolino teče reka Zila, ki se blizu Beljaka izliva v Dravo. Ob Zili blizu Beljaka je daleko znana božja pot Device Marije ob Zili. Saj se še spominjate, kaj vam je v začetku te božje poti pravil gospod pisatelj Meško. (Vrtec l. 1920 str. 66 in nasl.)

Zilska dolina je slovenska. To nam pričajo že krajevna imena v tej dolini: Zilska Bistrica, Blače, Gorje, Brdo, Goriče, Melviče. Celo svetniška imena cerkvâ pričajo isto resnico: Šmohor (Sv. Mohor), Št. Jurij ob Zili, Št. Pavel ob Zili, Št. Štefan ob Zili. Vsi ti svetniki so bili Slovencem posebno priljubljeni.

A tujci, ki ne poznajo Slovencev, so pridelili Zilsko dolino Nemcem! Ne po pravici! Vemo pa, da trpi vsaka krivica le nekaj časa. In to nas tolaži. To nas navdaja z vedno živim upanjem, da bo prej ali slej tudi prelepa Zilska dolina spet naša.

